

Viața după Eden

Întunericul

Cu cincisprezece secole în urmă, împăratul Romei a construit un mausoleu pentru preaiubita sa soră. Construcția are formă de cruce, iar tavanul boltit este acoperit de un mozaic care înfățișează cerul albastru și o puzderie de stele. În mijlocul tavanului este reprezentat Isus, Păstorul cel Bun, înconjurat de o turmă de oi, într-un paradis de culoarea smaraldului.

Mausoleul dedicat Gallei Placidia poate fi văzut și astăzi în Ravenna, Italia, mozaicul acestuia fiind considerat de specialiști drept „cel mai vechi și mai bine conservat mozaic“ și „unul dintre cele mai reușite din punct de vedere artistic.“ Însă vizitatorii care au văzut mozaicul în ghidurile de călătorie sau pe cărțile poștale vor fi dezamăgiți când vor intra în mausoleu. Edificiul are doar câteva ferestruici înguste, care nu lasă să pătrundă prea multă lumină, mai cu seamă atunci când locul este înțesat de turiști. Frumusețea renumită a mozaicului, acea imagine superbă a Păstorului cel Bun în mijlocul paradisului înstelat, este ascunsă în întuneric.

Cei care nu au răbdare și pleacă ratează însă o priveliște spectaculoasă. Fără niciun avertisment, reflectoarele amplasate sub tavan se aprind în momentul în care un turist aruncă o monedă în cutiuța

de metal fixată pe perete. Becurile luminează plăcile iridiscente¹ de mozaic doar pentru câteva secunde. Un vizitator descria experiența în felul următor: „Luminile se aprind și, pentru o fracțiune de secundă— atât de scurtă, încât ochiul uman nu apucă să asimileze întru totul imaginea—întunericul de deasupra capetelor se transformă într-un cer înstelat, într-o cupolă imensă de culoare albastru închis, presărată cu nenumărate stele sclipitoare, ce par nefiresc de aproape. Toți cei prezenți scot, într-un glas, exclamații de uimire și în clipa următoare lumina se stinge și se așterne din nou întunericul—un întuneric parcă și mai adânc decât înainte.“¹

Episodul se repetă iar și iar, lumina străpunge întunericul în răstimpuri, la intervale impredictibile. De fiecare dată când se face lumină, vizitatorii au șansa să mai vadă o dată un crâmpci din lumea ascunsă în întuneric și să deslușească încă un detaliu neobservat înainte—un cerb adăpându-se la izvor, ghirlandele de frunze și fructe, pe Isus aplecându-Se cu blândețe spre oile Sale, care Îl privesc cu nemărginită dragoste. După ce a vizitat mausoleul, un turist scria: „N-am mai văzut în viața mea ceva atât de sublim! Îmi venea să plâng, pur și simplu!“

Asemenea turiștilor din Ravenna, mulți oameni se convertesc la credința creștină având mari speranțe. Au auzit despre mântuire și izbândă asupra păcatului, despre puterea de a birui lumea și de a experimenta divinul în moduri uluitoare. Dar odată intrați pe coridoarele străvechi ale credinței creștine, mulți sunt dezamăgiți. Unde-i lumina, unde-i iluminarea spirituală? Inima noastră Îl caută pe Dumnezeu și bunătatea, frumusețea, dreptatea și pacea pe care ni s-a spus că ni le dă El, însă adesea El rămâne ascuns în spatele întunericului acestei lumi păcătoase.

Scopul meu este să aducem întreaga generație actuală la credința creștină. Mulți oameni vin cu dorința sinceră de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a experimenta prezența Lui în viața lor, de a li se purta de grijă, asemenea oilor îngrijite de un păstor bun și blând. Însă, din nefericire, nu au parte de așa ceva. Ba chiar s-ar putea să plece din

1 Iridiscent – care își schimbă culoarea, ca un curcubeu (n.tr.)

biserică fără să fi experimentat măcar o dată, măcar un crâmpei din frumusețea TRĂIRII CU DUMNEZEU. Lumina nu se aprinde niciodată, așa încât să le dezvăluie ce se ascunde în spatele întunericului. În loc de asta, li se servește un surogat de creștinism care nu poate să străpungă întunericul și care nu le va satisface niciodată nevoile profunde ale sufletului.

Astfel, dezamăgiți fiind de experiența lor „creștină“, ei trag concluzia că creștinismul e zadarnic și lipsit de conținut. În realitate, ca să-l citez pe G. K. Chesterton², „nu se poate spune că idealul creștin a fost încercat și s-a dovedit nesatisfăcător; dimpotrivă, s-a dovedit dificil și de aceea n-a fost încercat.“² Sau, ca s-o spunem cu și mai multă acuratețe, în vremurile noastre creștinismul nu este prezentat cum se cuvine, de aceea nici nu se încearcă punerea lui în practică. Iar rezultatul este o generație nemulțumită și dezinteresată de mesajul creștin autentic.

Însă există momente, neașteptate și nemeritate, când se aruncă o monedă în cutiuță și întreaga viziune ni se schimbă, fiindcă se face dintr-odată lumină. Poate fi vorba doar de o fracțiune de secundă, dar suficient cât să întrezărim lumea ce se ascunde dincolo de întuneric, să descoperim un mod total diferit de a ne raporta la Dumnezeu—și să ne dorim mai mult!

Patru concepții

Din nefericire, mulți oameni se mulțumesc cu o existență cenușie și se raportează la Dumnezeu într-un mod care nu-i satisface. Gândiți-vă la următoarele exemple, referitoare la patru oameni pe care i-am întâlnit. Toți patru se pretind a fi creștini și provin din familii creștine, dar fiecare dintre ei se raportează la Dumnezeu în mod diferit.

Nu-l mai văzusem pe Joel niciodată înainte să vină la mine în birou, ca

² Gilbert Keith Chesterton (1874-1936) – scriitor, filosof, critic literar și de artă englez, susținător fervent al creștinismului (n.tr.)

să-mi ceară un „sfat spiritual,” după cum s-a exprimat chiar el. Un bărbat de vârstă mijlocie cu oarecare succes în afaceri, Joel se descria pe sine însuși ca fiind un creștin cu o slăbiciune pentru alcool, femei și jocuri de noroc—acestea din urmă fiind și motivul pentru care venise la mine. Niște pariuri neinspirate făcute recent îi pusese în pericol afacerea.

„Îmi pare rău să aud că ai probleme, Joel,” i-am spus eu, „dar nu prea înțeleg de ce ai venit la mine.”

„Eu nu merg la biserică,” mi-a răspuns el, „dar știu ce-i bine și ce-i rău. Îmi fac griji că Dumnezeu n-o să-mi binecuvânteze afacerea din cauza a ceea ce am făcut. Vreau să-mi repar relația cu El. Nu-mi pot permite să-i am și pe partenerii mei, și pe Dumnezeu împotriva mea.”

Mark era un bărbat foarte citit. Devora efectiv orice carte despre managementul afacerilor care îi pica în mână, dar în realitate el nu era un om de afaceri. Era pastor. Ne-am cunoscut la o conferință creștină și am luat prânzul împreună.

„Problema la majoritatea pastorilor,” a început Mark, „este că au impresia că ei sunt imuni la chestiunile de ordin economic. N-au habar de principiile cele mai elementare ce stau la baza oricărei organizații. Sunt subiecte care nu se predau la seminariile teologice.

„Nu pot să suport toată fanfaronada asta spirituală etalată la conferințele creștine. Nu facem decât să inventăm pretexte pentru faptul că suntem niște lideri incompetenți—nu facem mai nimic. Crezi că managerii de la Walmart stau cu mâinile-n sân? De ce oare se așteaptă de la noi să stăm pe tușă și să ne rugăm toată ziua? Eu n-am de gând să-mi las biserica să se atrofieze, ca atâtea altele.”

Rebecca era studentă în ultimul an la un colegiu creștin foarte respectat. Avea să-l absolve peste câteva luni și încă nu știa ce să facă mai departe.

„Întotdeauna mi-am dorit să merg la facultatea de medicină,” mi-a spus ea. „Și am note suficient de bune încât să fiu admisă acolo, dar nu-s sigură că ăsta e pasul corect.”

„De ce nu?“ am întrebat-o eu. „Ce te reține?“

„Nu sunt sigură că asta vrea Dumnezeu de la mine. Adică... chiar e nevoie de încă un cardiolog pe lumea asta? Vreau ca viața mea să însemne mai mult de-atât. Îmi doresc să fac ceva *cu adevărat* important.“

„Ca de exemplu?“

„Ca de exemplu să fiu misionară,“ a răspuns ea. „Poate că Dumnezeu vrea să renunț la visul meu de a deveni medic, ca să-L slujesc pe El. Pur și simplu nu vreau ca la sfârșitul vieții mele să simt că am ratat ceva mai important.“

„Nu înțeleg unde am greșit,“ spunea Karen printre lacrimi. „M-am străduit să îl cresc pe baza principiilor biblice.“

Fiul lui Karen, aflat la vârsta adolescenței, se lupta cu o depresie severă și din acest motiv o luase pe căi greșite. Consumul de droguri nu făcuse decât să-i agraveze starea și să-l împingă la manifestări și mai distructive.

„Nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile,“ a continuat ea pe un ton îndurerat și, totodată, furios. „La noi în casă Dumnezeu a fost întotdeauna onorat. Am făcut mereu ceea ce se cuvine. Ne-am crescut copiii cu frică de Dumnezeu—pe baza principiilor biblice. Avem pe perete, înrămat, următorul verset din cartea Proverbelor: *Învață-l pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.*¹ De ce ne pedepsește Dumnezeu în felul ăsta?“

Joel, Mark, Rebecca și Karen reprezintă patru modalități, cele mai frecvent întâlnite, în care oamenii se raportează la Dumnezeu. Și, la fel ca turiștii ajunși în mausoleul întunecat al Gallei Placidia, majoritatea oamenilor se simt la un moment dat dezamăgiți de aceste patru abordări.

¹ Proverbe 22:6 (n.tr.)

Viața de la Dumnezeu

Joel, energicul om de afaceri, voia ca Dumnezeu să-i binecuvânteze afacerea. El întruchipează concepția VIETII DE LA DUMNEZEU. Oamenii din această categorie râvnesc la darurile și binecuvântările lui Dumnezeu, dar nu sunt prea interesați de Dumnezeu în sine.

Viața fără Dumnezeu

Mark, pastorul cel competent preocupat de principiile organizaționale mai degrabă decât de rugăciune, n-avea loc în viața și în lucrarea sa pentru Dumnezeu. Aceasta este concepția VIETII FĂRĂ DUMNEZEU. Misterul și frumusețea lumii înconjurătoare sunt inaccesibile oamenilor din această categorie, fiindcă Dumnezeu e abandonat în favoarea formulelor demonstrate și a rezultatelor predictibile.

Viața pentru Dumnezeu

Rebecca, studenta care visa să devină medic, era preocupată mai presus de orice să-L slujească pe Dumnezeu. Această concepție, cea mai cunoscută dintre abordările religioase, reprezintă VIAȚA PENTRU DUMNEZEU. Viața cea mai plină de sens și semnificație este, se spune, cea trăită în slujba Domnului.

Viața sub Dumnezeu

Karen, mama disperată care a încercat să-și crească fiul „ca la carte,” a fost foarte necăjită când Dumnezeu nu Și-a respectat partea Lui de înțelegere. Concepția VIAȚĂ DE LA DUMNEZEU Îl privește pe Acesta în termenii simpliști ai relației cauză-efect: noi ascultăm de El, iar El ne binecuvântează viața, familia și țara. Sarcina noastră principală este să aflăm ce anume încuviințează (sau dezaprobă) El și apoi să facem tot ce ne stă în putință ca să ne încadrăm în limitele respective.

De câte ori întâlnesc oameni noi, fie în biserică, fie în afara ei, încerc să-mi dau seama ce concepție îmbrățișează persoana respectivă în relația sa cu Dumnezeu. De obicei aflu lucrul acesta destul de repede, în urma unei scurte discuții despre viața și credința sa și după câteva întrebări simple.